Після конфіскати — другий наклад.

Ч. 128 (10 511). Львів, субота 13. червня 1925. Поштову належитість оплачено гуртом. Рік XLIII.

ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДЕННО ПЕРЕДПОЛУДНЕМ

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ: Львів, Ринок 10. II. пов.
Конто почт. щад. 143.322.
Адреса для телеграм: „Діло" Львів.
Гол. Редактор приймає від 1—3 год. пополудн.
Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА: Місячно в краю 4·20 зл.
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 дол., Франції, Голяндії, Бельгії 20 фр. фр., Італії 7·50 зл., Німеччині 7·50 зл., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к. Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зл., Австрії 7·50 зл. Зміна адреси 1 дол.

Гол. редактор центрального органу „малопольських організацій народових" „Слова польського", автор язикових законів (на спілку з Тугутом), автор конкордату, головний ідеольоґ екстермінаційної політики супроти інородців — проф. Ст. Грабскі увійшов при допомозі тзв. польської демократії до кабінету свого брата, щоби „перевести в життя" конкордат і язикові закони в шкільництві.

Трактату про національні меншости (при чому під „меншостями" розуміється незначні національні дроби, а не 7-ми міліонове населення), чи на основі рішення Ради амбасадорів, яке постановляє, що „етнографічні" (себ-то національні) відносини у Сх. Галичині вимагають окремого статуту, окремого уладження на „кресах" життя взагалі, а шкільництва зокрема? Чи може на основі таки польської конституції, яка постановляє творення вищих самоуправних одиниць, чи на основі польського закону про самоврядування з 26. вересня 1922, яким постановлено завести обмежену самоуправу Сх. Галичини з упривілеєнням польської меншости, але яким одночасно вирішено самоуправу між иншим в ділянці шкільництва і заснування українського університету до двох літ (до вересня 1924 р.)?

польських середніх шкіл, у Перемишлі й Тернополі по три, а тільки по одній українській. Отже п. Ст. Ґрабскі з тих польських середніх шкіл жертвує по одній на quasi-утраквізацію, щоби тільки добити в кожнім з тих міст одиноку українську ґімназію. А якже в такім разі осягнеться виховання „на добрих громадян держави дітей народности польської і непольської у взаїмному пошануванні їх національних окремішностей"? Коли „двоязичність" є основою „годження і лучення для спільного співжиття людности національно мішаних земель" та „пошанування національних окремішностей" Поляків і Українців, то чи дійдеться до здійснення цього величнього „ідеалу", коли на „мішаній теританії" зникнуть тільки українські ґімназії у Львові, Перемишлі й Тернополі, а далі істнуватимуть окремі виключно польські середні школи не лише у Львові, Перемишлі й Тернополі, але й на цілій території Сх. Галичини (Самбір, Жовква, Рава руська, Сокаль, Рогатин, Бучач, Теребовля і т. д.). Ясно, що учням тих виключно польських заведень навіть не дасться нагадати познайомитися з „національними окремішностями" Українців, а не то, щоби їх заставлено шанувати ті окремішности. Цікаво й те, що щедрий Ст. Грабскі не плянує створення ані одної, вже не української, але хоч би „двоязичної" середньої школи на Волині, Холмщині, Підляшу й Полісю, тільки журиться українськими ґімназіями у Львові, Перемишлі й Тернополі.

І дійсно, в дуже короткому часі зявляються ухвали „кресової секції", в яких між иншим міститься отсей імператив:

„З новим шкільним роком злучити I. класу одної з польських ґімназій у Львові, Перемишлі й Тернополі з I. клясою тамошніх українських ґімназій на кляси двоязичні, яко початок заміни тих ґімназій на двоязичні".

А ця „заміна" є нічим иншим тільки неминучою польонізацією українських ґімназій, повною ліквідацією українського шкільництва,

Для самообманних міражів польська частина сойму, польська більшість виносить в шкільній ділянці „законну" постанову анахронічного характеру — мовляв —

„основним типом державної школи на вичисленій в арт. 1-ім території, по думці засади годження і лучення, для згідного співжиття людности національно-мішаних земель, а не її ділення, є спільна школа, що виховує на добрих громадян діти народности польської і непольської у взаїмному пошануванні їх національних окремішностей".

Зновуж в арт 6-тім

— говориться про заведення утраквізму в середніх польських школах там, де батьки 150 учнів української й білоруської народности будуть домагатися запевнення їх дітям науки в матірній мові.

„Істнуючі тепер — говориться далі — в цьому самому місті окремі середні загально-образуючі школи з викладовою мовою виключно польською і виключно українською будуть в міру можности получені в одну спільну двоязичну".

Отже провідною думкою 6-ого артикулу закону про організацію шкільництва для „кресів" є получення в утраквістичні школи окремих ґімназій з польською й українською викладовою мовою. Виходилоб з цього, що в „спільні двоязичні" школи будуть стягнені тільки ґімназії в тих місцевостях де тих шкіл є по одній (одна польська й одна українська). А тимчасом перетворюється українські ґімназії на „двоязичні" якраз в тих місцевостях, де є кілька або й кільканацять польських ґімназій — на те, щоби зліквідувати одну українську. І так у Львові з півтора десятка

Чи на основі

Зайвим було би пригадувати адміністраційний поділ Сх. Галичини, переведений на основі проєкту і під напором „організацій народових", поділ, яким перемішано горох з капустою, намагаючись штучно створити польську більшість або основи для майбутньої польської більшости у воєвідствах львівськім і тернопільськім, а відтяти зовсім підкарпатсько-станиславівське воєвідство. Тут (у львівськім і тернопільськім воєв.) пущено в рух всі польонізаційні пружини, там (в станиславівськім воєв.) йде справа повільнійше. Там (в коломийській і станиславівській ґімназії) покищо не приправляють двох „язиків" в надії, що Підкарпаття й Покуття, відокремлене сполонізованими воєвідствами львівським і тернопільським, при відсутности хоч би одної української середньої школи на Волині, само засніттиться.

Поліційне слідство.

Внесок посла Чучмая і тов. з Українського клюбу в справі вбивства селянина Федора Хоєцького державною поліцією і поліційними агентами станиці Козин, Дубенського повіту на Волині.

Дня 14 квітня 1925 відбувався комарок у містечку Козин. Того самого дня вертали коло 5 год. пополудні з ярмарку селяне української національности з Пусто-Івання, віддаленого 4 км. від Козина. Між повертаючими були: Гусарук Ілля син Максима, Гусарук Ілля син Михайла, Бабуш Кость, Гусарук Максим, Гусарук Роман і селяне с. Янівки (7 км. від Козина): Станиславчук Ілля, Мацюк Василь і Хоєцький Федір.

Коло години півшестої біля села Тарнавка (3 км. від Козина) дігнав названих селян возом селянин із Пусто-Івання, коршмар Поляк, доброволець польської армії Лентик Мітал. Вимиваючи півтоготіла, Лентик почав дуже бити свою коняку, на що звернув йому увагу один з прохожих Василь Мацюк, у відповідь на те Лентик почав бити Мацюка батогом так, що той почав утікати. В тому моменті витягнув Лентик револьвер та вистрілив кілька разів до Мацюка та ранив його важко на місці.

Бачили це свідки: війт села Янівки Ілля Сальчук, селянин Стрихачук Павло, селяни з Пусто-Івання Перетятко Антін і Бюжон а також усі товариші Мацюка. Важко раненого Мацюка відвезено до шпиталю у Львові, де він находиться і тепер.

Коршмар Лентик, бажаючи затаїти свій злочин, поїхав зараз на поліцію в Козині, де змалював всю подію як бандитський напад на нього.

Дня 18. квітня завізвав командант козинської станиці Максимович до себе селян зі села Пусто-Івання на свідків вище описаної події. Між візваними були: Гусарук Ілля с. Максима, Гусарук Ілля с. Михайла, Бабуш Кость, Гусарук Максим, Гусарук Роман і селяни із Янівки Федір Хоєцький.

На станиці поліції Вільховскі, Щ...ко, Захарчишин і кілька агентів почали під проводом команданта Максимовича страшно катувати всіх візваних та вимагати від них зізнань, корисних для коршмаря Лентика. Їх силували зізнати, що ранений Мацюк Василь напав на Лентика а той боронячися був примушений ужити пальної зброї для власної оборони.

Арештованих бито наперед палицями і ґумовими нагайками, пізнійше товчено їхніми головами об стіни, далі колено багнетами і шаблями, наслідком чого всіх поранено на всьому тілі. Коли ці знущання не довели до бажаної мети, тоді придумано инший спосіб муки: арештованих замкнено до тісної келії а потім пересухувано їх кожного зокрема. Першого закликали до пересухання Хоецького Теодора, якого скатували до того міри, що мясо почало відпадати від костей. По такій інквізиції Хоєцького вивез

стили, притім наказано Вому, щоби сказав своїм товаришам, що їх чекає, якщо не візьмуть на Манюка, що він бандит, до як того не зроблять то їх повбивають на місці.

Далі по черзі кликали всіх инших арештованих і жучили їх одинцем.

Федора Хоєцького в непритомному стані відвезено домів у село Яніпку, де він серед тяжких мук і болю від ран, одержаних на поліції покінчив самогубством, щоби визволитися від терпіння.

Опікун убитого теж селянин села Яніпки Роман Хоєцький загаз повідомив про те команду повітової поліції в Дубні. Комендатура вислала до Яніпки комісара слідчої експозитури, який списав якийсь протокол, при чому не вписав до нього зізнань свідків, але навпаки настрашив їх арештуванням.

Бажаючи закрити сліди поліційного вбивства, запросив комісар до Яніпки повітову фельчерку Варжішку буцімто для секції трупа Хоєцького, а потім видав розпорядок про негайне поховання тіла вбитого Василя Хоєцького. Не звертаючи уваги на протест селян, що трупа нагло померлого не можна хоронити без дозволу судової влади, комісар все одно настояв на виконанню свого наказу і трупа похоронено.

Щойно по двох тижнях на категоричне домагання селян приїхав до Яніпки слідчий судця радивилівського району з лікарем і зробив ексгумацію та секцію трупа Хоєцького. При тій ексгумації лікар ствердив смертельні рани на тілі небіщика. Комендант Максимович почав тоді твердити, що Хоєцький Василь був умово хорим, але по належній аналізі мізку ствердив лікар, що вбитий був духово абсолютно нормальною людиною. На тому не спинялася карігідна та злочинна робота коменданта козинської станиці Максимовича. Бажаючи дійти своєї мети, тобто затаєння всяких слідів убивства, він наново арештував обох Гусарчуків синів Максима та Михайла, Бабиша Костя Гусарчуків Максима і Романа та відіслав їх у кайданах до Дубна, де їх посаджено до тюрми, а за кілька днів випущено на волю як безпідставно арештованих.

На всі ті вчинки поліцаїв, агентів і коменданта Максимовича цілковито не зареагувала тамошня місцева влада, як наприклад староство у Дубні і вони до нині ходять та урядують безкарно.

Вискоданеці вносять: Високий Сойм зволить ухвалити: Взивається уряд, а з окрема міністерство внутрішніх справ і справедливости делегувати до с. Яніпки, дубенського повіту на Волині спеціяльну слідчу комісію, в склад якої увійшли би посли з Українського клюбу для провірення тої трагічної події на місці.

По 25-ти літах.

Зїзд перших матуристів коломийської гімназії.

В колишній столиці Покуття, в колишньому визначному культурному й політичному центрі, теперішній нещасній і розгромленій подіями Коломиї зїдуться 13. ц. м. перші матуристи, ті, які перед 25 літами перші опускали пороги третьої в ряду української гімназії зі свідоцтвами зрілости в руках. Сьогодня ті люде є поважними громадянами, робітниками на ріжних ділянках життя. Вони вже самі випустили в світ поважні ряди інтелігенції, а все таки по 25-ти літах вони збираються в тому осередку, де ходили з книжками, де мріяли горді сни, де їх молодечі груди розпирала радість життя, віра в правду, красу і добро та де довго вімався маєстат першого директора коломийської гімназії, може одного з найсвітліших педагогів — пок. Софрона Недільського.

І зїдуться вони у важку добу нашого життя, коли правда, краса і добро є тільки мітом, є амбровісю й нектаром тільки виїмкових одиниць, що вміють втекти від життєвої дійсности, жити якоюсь специфічною уявою в трансцендентальних сферах. Сьогодня в житті панує гніт, насилля, топтання особистої й збірної гідности людини й громадського колективу, і тому то більше ті, перші, що пішли в світ спід руки пок. С. Недільського, і ті другі, і треті, і десяті леліють величні ідеали добра, правди і краси, бо винесли цей світогляд з мурів тієї гімназії, з атмосфери, в якій клубилися благородні пристрасти, ширяли нові „революційні“ ідеї, западали в душу нові леготи національних і соціяльних кличів. Коломия фортеця драгоманівського радикалізму, колиска могучього січового руху, живий культурний і політичний центр, а на фоні того всього молодь з гір і з долів, з низьких стріх і робітничих хат, що рветься до сонця і світла, без засобів до життя, в голоді і холоді. А над тією молоддю держить свій повелительний скипетр батько, суворий і благородний батько, помічник і дорадник, приятель молоді, незрівнаний педагог пок. директор С. Недільський. Чи не пригадуємо собі його монументальної, гранітної постаті, його імперативних слів, його ніжної, ледве помітної усмішки і його здержливого гніву, коли то перед одним його поглядом тремтіли, зовсім входили в себе — не лише учні, але й учителі. Зевес „omnipotens“ — такою в нас була постать цеї виїмкової людини, великого приятеля, батька тих селянських і робітничих синів, що вчив нас правди й добра і краси, що відвертав від нас удари, що заслонював собою перед всемогучими руїнниками.

Повних 23 літ (1894—1916) стояв пок. С. Недільський на чолі коломийської гімназії, виводячи її з пеленок „рівнорядних руських кляс“ до вершин повної гімназії, розбудовуючи її серед дуже неприятливих умовин і певно та твердо кермуючи нею. Колишній віденський „січовик“ (голова „Січи“), мав серце і розуміння тих думок і почувань, що нуртували серед молоді, мав зрозуміння життя і його стихійности.

Перші матуристи, що зїдуться 13. п. м. в Коломиї, духово обєднаються зі своїм керманичем, першим директором пок. С. Недільським. Вони зєднаються з ним духово тим більше, коли побачать нинішнє попелище. Та цього мало! Перші матуристи коломийської гімназії повинні заініціювати акцію в справі відтворення постаті невіджалуваного директора С. Недільського в його думках і творах, поведінці і діяльности. Варто цю величню постать передати памяти пізнійших поколінь у збірній монографії, варто воскресити цю благородну постать — тим більше в часі, коли над українською культурою, над молоддю і учительством ваготять зловіщі оловяні хмари.

Не сумніваюся, що в суботу 13. ц. м. на зїзді перших матуристів коломийської гімназії видвигнеться клич: відтворім постать пок. Недільського, пошануймо його діяльність, а з тим і поставмо на вищий щабель нас самих, вихованків тієї гімназії!

Ф. Федорців.

Голод.

Бюлетень Краєвого Комітету Допомоги „Голодному Селу“.

Ч. 11. червень. 1925 р.

Станиславівщина:

25. травня ц. р. відбувся в Станиславові Зїзд делегатів сіл.

Ситуація в повіті:

Ямниця: 10 прц. поля необсіяно. Половина села не в силі вижити з поля.

Тязів: 25 прц. поля необсіяно. Минулорічний збір зіли миші. Село спалене підчас війни.

Делїїв: 20 прц. поля необсіяно. Село тільки частинно відбудоване. Одержано жито на насіння і по 28 зол. позички.

Лани: 10 прц. поля необсіяно. Село спалене, невідбудоване. Град вибив увесь збір. Одержано 500 зол. допомоги і жито на засів.

Курипів: 10 прц. поля необсіяно. Село частинно спалене. В селі крайна нужда.

Комарів: 40 прц. поля необсіяно. Село частинно спалене, 30 прц. населення голодує. Двір платить денно за роботу 40 сот. (без харчів); за пасовиско від одної штуки жадає 100 днів відробітку. Двірський обсіва 50 прц. ґрунту, решту залуєго облогом.

Межигірці: Увесь засів збив град, 15 прц. поля необсіяно. Збіже на засів в осені частинно одержано. Двір бере 65 зол. за пашу від одної штуки худоби. В селі голод.

Пациків: Село спалене, 15 прц. поля не засіяно.

Сапогів: Голодує 35 родин.

Сілець: Село спалене, 10 прц. поля незасіяно, 60 родин без хліба.

Пасічна: Село спалене. Пшеницю зіли миші, 50 прц. поля не засіяно.

Козина: Спалена. Муха і миші знищили збіжа, 8 прц. поля незасіяно.

Підлуже: 5 прц. поля не засіяно, 10 родин без харчів.

Блюдники: Голоду 50 родин. Хати не відбудовані.

Топорівці: В селі крайна нужда.

Опришківці: Голодує 20 прц., 5 прц. поля не засіяно.

Височанка: Не засіяно 10 прц. поля, 50 прц. голодуючих.

Залуква: 5 прц. поля незасіяно, 10 прц. будинків спалених.

Хриплин: Миші зіли весь збір. Через 9 місяців стояла польська артилерія. 20 моргів поля забрав скарб під залізницю, не заплативши. 10 прц. населення голодує.

Викторів: Половина села спалена, 25 прц. голодуючих.

Чернїїв: 25 прц. поля незасіяно, 6 місяців стояло військо. Двір бере за випас худоби 80—110 зол.

Радча: Збір зіли миші. 10 прц. хат спалено.

Забережe: 30 родин без хліба, 10 прц. нового засіву знищено посухою. Озимину зїли миші.

Загвіздя: 10 прц. поля необсіяно.

Св. Станислав: 25 прц. населення голодує, 50 прц. будинків спалено.

Пітричі: Зовсім знищене, невідбудоване, 50 голодуючих, 5 прц. поля необсіяно.

Крехівці: 10 прц. поля необсіяно, 60 родин голодує.

Дрогомирчани: 40 родин голодує, 10 прц. поля необсіяно.

Тустань: 50 прц. населення голодує, 20 прц. поля незасіяно.

Семиківці: Село спалене. Ще не відбудоване, 30 прц. населення голодує, 25 прц. поля не засіяно.

На конференції ухвалено звернутися до Краєвого Комітету за допомогою бодай для найбідніших сіл, а саме: Межигорець, Делїїва, Тустани, Семаковець, Медухи, Ланів, Козини, Майдану, Височанки і Сапогова.

Дальше ухвалено поробити заходи для боротьби з визиском поміщиками селян, які використовують нужду села і платять за денну роботу 40—90 сот. (без харчів) і побирають лихварські ціни за пасовиска. Сконстатовано, що без дешевого кредиту (його взагалі нема) господарка неможлива, а держава за цю справу у відношенню до українського села не дбає.

Ухвалено поробити заходи, щоби в спалених і знищених торік селах негайно застановлено стягання податків до кінця жнив 1926.

Головою Повітового Комітету вибрано д-ра Ю. Олесницького.

З плебісцитових надужить.

За яких дітей вноситься шкільні декларації?

В громаді Березина жидачівського повіту внесли декларації з домаганням польської мови навчання в школі Антін Шиманський за Генка 5 літнього і Івана 3 літнього, Марцін Осєцкі за Володислава 3 літ., Кароль Затварицкий за Тадея 1 рік, Анна Затварницкя за Павліну 5 літ., Іван Шиманський за Володислава 13 літ., Марія Цай за Володислава 3 літ. і Маріяна 1 рік, Свідзінські за Софію 2 роки, Анна Нездзецка за Сабіну 13 літ., Павловска Анеля за Иосифа 5 літ., Софія Яримович за Долю 4 літ., Петро Цай за Анелю 2 літ., Микола Цай за Єлену 1 і пів літ., Іван Заблоцкий за Ольгу 1-місячну, Станислав Рубльовский за Генку півторарічну і Стефку 4-місячну, Гриць Фацієвич за Параньку 4-літну і Івана 2-літнього.

Законне поучення шкільного інспектора.

Мешканці громади Демянів, повіт Рогатин внесли 53 декларацій за 80 дітей з домаганням української мови навчання в школі. На це прислав п. інспектор з Рогатина до уряду гром. в Демянові поучення, що в польській державі згідно зі шкільним законом вільно вносити декларації лише з домаганням польської мови навчання в школі. На підставі такого поучення місцева учителька Польовка змушувала дітей до підписування польських декларацій. А тим, що не вірили в законність інспекторського поучення, веліла підписувати декларації мовляв на те, щоби „діти їх могли вчитися релігії“, а були то в дійсности декларації з домаганням польської мови навчання в школі.

От так то все після „законних моральних та педагогічних засад“.

Жандармська інтервенція.

До села Пили, жовківського повіту, приїхав дня 25. V. емеритований жандарм, замешкалий в Добросині Петро Главічка, та почав підступом і грозьбами вимушувати на селянах підписи за польською шкільною. Коли селяне [illegible], то довів дітей 12—16 літних і казав підписувати родичів на деклараціях. Коли слідуючого дня селяне: Гаврило Менів, Настя Кордуба, Марта Вабійка, Федько Віхоть, Танька Бабій і ин., котрих діти в їх неприсутности підписали декларації, явилися в нього, то він з [illegible] кою накинувся на них та загрозив, що запротокоть їх до кримінālу.

В селі Воля жовтанецька місцевий [illegible] цює позволити пасти в лісі даром коровам тим, котрі підпишуть декларації.

„Просвіти“ у Франції.

Починаючи цих кілька стрічок, хочеться повторити за Франком їдкі слова: „Гей розіллялось ти руське горе, геть поза гори і геть поза море“. Хоч з другого боку є це явище дуже симпатичне, що наші люде стараються зараз створювати свої огнища, як тільки найдуться поза межами рідного краю. Ідучи за тим, що бачили й полишили в краю, приступають до засновування „Просвіт“, щоби таким чином занести на чужину щось таке, що пригадувало би їм рідну сторону.

З останніх двох літ маємо вістки про повстання „Просвіт“ в Бразилії, Арґентині, Мексику, на Кубі, а в минулому році створили наші емігранти у Франції два товариства „Просвіта“ в місцевостях: Bruay, Pas de Calais і Maries les Mines.

У першій з названих місцевостей істнує від осени минулого року українське т-во „Просвіта“, засноване заходом емігрантів з Наддніпрянщини й Наддністрянщини. Зараз після заснування замовив виділ т-ва потрібні часописи, афіші на сходини і більшу кількість пес, котрі певно стануть аматорам для відповідних вистав.

У віддалі чотирох кільометрів від Bruay находиться місцевість Maries les Mines і тут під впливом „Просвіти“ в Bruay повстало друге товариство тої самої назви.

Хоч воно засноване в березні 1925, все таки про нього маємо дещо докладніші відомости. На протязі місяця березня відбули члени троє сходин. Програма сходин: освітній реферат, дискусія, хорові співи і товариські забави. Члени обох „Просвіт“ відвідують себе взаїмно. Члени „Просвіти“ в Mines взяли корпоративну участь в Шевченківському святі „Просвіти“ в Bruay. Справоздавець пише про свято так: „Ми в числі двайцятьох походом пішли до Bruay та забавились там від 4-ої до 11-ої год. вечером. Це свято зробило велике враження на всіх наших членів“. На третіх сходинах був у гостях в Maries заст. голови з Bruay. Тоді вибрано виділ, полагоджено адміністраційні справи і замовлено потрібні книжки та драматичні песи.

Управа „Просвіти“ в Bruay спочиває в руках гром. М. Дучмінського як голови і Я. Журавля як секретаря. Головою „Просвіти“ в Maries є Гр. Мурин (родом з Тернопільщини), секретарем В. Німкевич (родом з Дрогобича, б. уч. VI. кл. української гімназії в Стрию в 1921).

Обом товариствам бажаємо найкращих успіхів. Важне, щоби члени „Просвіт“ приглянулися добре життю культурних народів, порозуміли, в чому лежить тайна успіхів поодиноких народів. Це будуть цінности, які перенесені на рідний ґрунт, стануть помічним засобом у нашому відродженні.

Оба т-ва вписалися в члени львівської „Просвіти“, заплатили вкладки і спровадили всі видання т-ва разом з „Народньою Просвітою“.

Відгуки дня.

Ще про ситнівку.

Ситнівка, як я вже здається згадував, є одно зі щасливих нових слів, витворених нашими спортовими фільольогами. Воно не поганить мови, ні не впроваджує нікого в блуд, як от „недужинище“ чи „ізрина“, і просто ясно висловлює те, що треба.

Здавалося би, що Україні, маючи такий добрий вислів на теніс, захочеться до тої гри, як до ферблю чи преферансу. Минулий рік показував, що так воно й буде, про що я згадав у одній з фейлєтонів. Все, що спортак володіло могуче, пересувало біля на ситнівкове зборище і розлягалось на грища.

Спеціяльно тоді біля „Академічного Дому“ були все повні грачі, чи там кажуть, дятів на грачів. Цілий божий день від раннього ранку до пізного вечера говорила українська гутірка перемішана англійськими термінами, з легким всеукраїнським наголосом. Національні меншости приглядалися і одні (нишком) раділи, а другі (явно) хвилювалися.

Так було минулого року... Цей рік виказався зовсім инакшим.

Відновлена і поправлена площа даремно ждала на своїх. Минали дні, би навіть тужила на своїх. Управа ждала ні—ніхто не зголошувався. Управа вичікувала, а далі взяла і відчинила ворота на розтвір і крикнула: „хто вірить у Бога, хочби тільки й після старого завіту, нехай входить!“

Національна меншість, яка ще минулого року раділа (нишком), що й Україна вже має, ють ситнівкову площу, гурмами входять в ворота.

Знову наповнилася гамором площа, ав вадуднівши сусідні дахи від мячів

Але вибраний народ, побіч богато хиб, має одну велику прикмету: Все і всюди вживає мови свої.

Українська площа загула польською мовою, як площі на Цитаделі чи Пелчинській. Їх звук притягнув і другу національну меншість, яка в свою чергу, користаючи з нагоди, почепкотіла собі з Черноморців.

Зачесні ворота (на Зелені свята) вимавкували на почервонених устах погорданиву усмішку і таку менш-більш розмову:

— Och! jakie piękne liski chi-chi-chi!

— A jak to ładnie wygląda chi-chi-chi.

Хто з Українців чує таке, вдає, що не чує. А котрий не чує, чекає зі спущеною головою, терпеливо і без поспіху, може за годину-дві вдасться йому захопити тік. Зовсім як батьки і діди під старостою.

В однім і другім випадку сам собі винен.

Дирекція площі ждала на замовлення своїх і не діждалася.

Мусіла отворити площу для чужинців, хоч... не мусить говорити по польськи до них і бути певвічливою до нас.

Галактіон Чінка.

ОСТАННІ ВІСТИ.

Димісія Бенеша?

„Форвертс" повідомляє з Женеви, що там кружляють чутки, начеб становище Бенеша було захитане, бо політика малої антанти зазнала невдачі наслідком англ.-франц. порозуміння. В Женеві числяться навіть з можливістю димісії мін. Бенеша, бо вже й його прихильники зачинають гостро критикувати його політику.

Радянський ґар. пакт?

З Риги повідомляють, що радянський посол у Ризі предложив 10. VI. знову трьом балтійським державам: Естонії, Латвії й Литві заключення ґарантійного пакту. В разі конфлікту одної з тих держав з державою, що не належить до пакту, самі члени ґарантують невтральність, а в разі конфлікту між державами, що входять у склад членів ґарантійного пакту, спірні справи має рішати мировий суд, який мається утворити на спільній конференції.

В Мароко.

Офіц. звіт про положення в Мароко: Натиск неприятеля зростає незначно, головно на еспанські становища, на зах. і сх. частях Мароко Війська готові відперти наступ.

Заборона ґазової війни.

10. VI. ґенеральна комісія Ради Союза Народів прийняла текст протоколу в справі заборони ведення ґазової й бактеріольоґічної війни між сторонами; котрі підпишуть протокол. Предс. комісії Картон де Віяр заявив, що висловлює безсумніву погляд усього цивілізованого світу, підкреслюючи незвичайно велику вагу того акту. Ґен. комісія прийняла теж внесення про введення застереження для держав, які сусідують із СРСР. Усі транспорти зброї для Румунії, Латвії, Естонії й Польщі не підлягатимуть оголошенню.

Заворушення в Китаї.

Набережна англ. і японська плавба в Шанґаї здержана. Кораблі одержали приказ не причалювати до Шанґаю, а виладовувати вантаж в инших пристанях. У демонстрації в Пекіні, хоч була злива брало участь багато народа. 40.000 люда було на вборах. Рішили вислати студентам у Шанґаї міліон кит. долярів підмоги. Дальше домагаються відшкодування для родин убитих, відкликання чужих концесій і японського й англ. консулів. Відділи армії Юнан перекупили залогу найбільшого урядового кружляка й вона затопила його. 200 люда згинуло.

Італія і ґар. пакт.

В Женеві йшли переговори між італ. дел. Шіяльоєю та Чемберленом і Бріяном у справі участи Італії в ґарант. пакті. Ч. і Б. заявили, що ніщо не є на перешкоді участи Італії в пакті.

НОВИНКИ.

— **Конфіската.** Останнє число „Діла" сконфіскувала прокуратура за кінець передової статті п. з. „Факт доконаний", за три великі устуни зі статті п. з. „Концесії" і за один уступ зі статті п. з. „Епископський стиль".

— **Непорозуміння чи зла воля?** Під таким заголовком появилася в останньому числі нашої ґазети новинка, в якій було сказано, що комітет допомоги політичним вязням не доставляв харчів арештованим українським студентам. Нині представник того комітету виснив нам, що він вчорашнього дня дістали харчі всі політичні вязні а в тому числі і арештовані студенти. Перед тим не доставив комітет їди студентам тільки тому, що не знав про те, що студентська кухня, яка студентам доставляла харчів, вже від кількох днів нечинна. Довідавшися вчера про те, комітет взяв харчування арештованих студентів на себе та післав їм заразже ресторацийний обід.

— **Шпіонська афера у Варшаві.** З дальших доходжень у справі Балахової та Зубова виявилося, що документи з польського ґенерального штабу і з відділу летунства доставляв студент варшавської політехніки і контрактовий урядник варшавського летунського парку Вацлав Порчинський. Він одержував докладні інструкції від Зубова про те, які документи викрадати. В звязку з тою самою справою арештувала вчера варшавська поліція високого урядника, референта одного з найвідповідальніших відділів у міністерстві залізниць Банаха, що теж доставляв Зубову документи. Банах тішився у міністерстві найбільшим довірєм і тому дістав найвідповідальніший відділ та був втаємничений у всі справи. За поставу документів діставав він по 400 долярів місячної платні. Як бачимо, то польська столиця не грішить непродажністю своїх найвищих урядників. Зубова донині не арештовано. Польська преса інформує, що він далі скривається у одному з чужих посольств у Варшаві.

— **Вбивство учителя на поліції.** На вчорашньому засіданню сойму поставив білоруський клюб наглий внесок у справі вбивства учителя Войтовича, якого арештувала поліція, а з якої він вже не вийшов, бо впав жертвою знущань та побоїв. У відповідь на цей внесок заявив представник уряду, що уряд не може дати рідні Войтовича ніякого відшкодування через те, що його вбив не державний урядник, а поліційний конфідент, який не є державним урядником.

— **Український Брайтбарт.** Дня 14. червня в 3. год. пополудні відбудеться на площі 19. п. п. на цитаделі публичний виступ відомого нашого атлета А. Богатирова, на якому він задемонструє свою феноменальну силу. Через нього переїде шість особових авт. Сорок людей буде гнути шину на його плечах. Богатирів зігне в зубах без помочі рук грубу залізну штабу. На грудях і голові атлета розбиватимуть величезне каміння. На закінчення відбудеться французька боротьба між Богатировом і Чорною маскою. Побачимо, хто сильніший — розреклямований Жидами „Поляк" Брайтбарт, чи скромний український атлет Богатирів. Його продукції мала нагоду бачити наша публика вже кілька разів, та деяких із заповіджених точок не доводилося у Львові бачити ще нікому.

— **Напад на радянське посольство у Варшаві.** Польська преса принесла вістку, що на днях якась весела „кумпанія" панів польських патріотів вдерлася до Римського готелю, в якому міститься радянське посольство, та почала там велику авантуру. Телефонічно завізвано поліцію, яка арештувала святих патріотів та посадила їх в тюрму. Посол Войков зажадав від польського уряду сатисфакції за нарушення екстериторіяльности посольського будинку.

— **„Доробляючийся промисловець".** Недавно внесено у соймі інтерпеляцію в справі видачі ґр. Альфредові Потоцкому пільгового закордонного пашпорту за 25 зол. Виявилося, що в поданню за пашпортом бідний ґраф подав, що йому прислугує право на пільговий пашпорт тому, бо він є бідним „доробляючимся щойно промисловцем". Воно виглядає на кпини. П. Потоцкий закпив собі з польської влади, та вона на цьому не попалалася і пільговий пашпорт йому видала. Розумний ґраф Потоцкий! Та ще розумніші від нього, видно, ті, що видавали пашпорт.

— **Паніч монахом.** Поліція далі ловить бандита Паніча, а він кпить собі з усіх випрaв і преспокійно грабить. Львівська „Ґазета поранна" приносить нову сензацію про нього. Паніч заповів листовно одному священикові в пшеворському повіті, що того а того дня приїде до нього в гостину, а тому просить, щоби він зібрав в одно місце все золото та срібло і гроші задля вигоди, бо нащож потім аж пошукувати? Якщо воно буде вкупі, то йому легше буде все це забрати. Священик повідомив поліцію. Означеного дня в означеній годині поліція зробила засідку, але Паніч не являвся через кілька годин. Всі в домі священика були поденервовані та нашолані. Кілька годин пізніше заїхала перед плебанію бричка, а з неї висів якийсь монах. Монах ввійшов до помешкання та заявив, що хоче бачити пароха в церковних справах. Пароха не було. Але був органіст. Монах спитав його про причину здеперов(а)ння. Той розповів йому історію з Панічом. В часі розмови монах витягнув нагло револьвер, загрозив органістові смертю, на випадок якщо він крикне або порушиться. Казав йому вложити до губки голову а на плечі поставив йому попельничку та заявив, що це бомба. За той час забрав все дорогоцінне, що було в хаті, витягнув з бюрка задоргне срібло і золото і найспокійніше відїхав. Все це виглядає на леґенду, та явно, що в пшеворському і инших повітах не можливо.

Дописи.

Кути повіт Косів. Дня 17. травня п. р. відбулося в Кутах посвячення угольного каменя під будову „Народнього Дому". Свято заповіджено в цілому повіті два тижні наперед і тому при гарній погоді випало величаво. Площа, на якій має стати одноповерховий, мурований дім, ледви змістила зібраних місцевих міщан і селян із доокуличних сіл. На жаль треба ствердити, що на свято не прибула вся місцева інтеліґенція. Лише горстка її, що займається народньою працею на всіх ділянках життя, була й тут всеціло занята. Акту посвячення і вмурування грамоти довершив о. декан Юліян Герасимович при асисті оо.: сотрудника Володимира Стефановича, Василя Григорчука й Володимира Микитюка.

По посвяченню наступили промови, а перший промовив сеніор покутських народніх робітників о. сов. Володимир Стефанович. У своїй промові подякував пп. Дмитрукам, Мафтеєві й Марії, кутським міщанам за подаровану площу під будинок. „Ваш княжий дар — казав він — є великим ділом, що не затреться в памяти кутських Українців". Далі вказав на велику ціль „Народнього Дому" і візвав усіх до спільної праці. При кінці подякував будівничому п. Василеві Балянові, який безкорисно виготував пляни й піднявся безплатно вивести будову. Не поминув теж і цілого Комітету, в склад якого входить: завідатель Старих Кут о. Вол. Микитюк як голова, будівничий Василь Балан як містоголова, учитель Михайло Гоцко як секретар і директор Іван Цюпрак, судця Сильвестер Каратницький, судовий урядник Михайло Чолій, начальник громади в Старих Кутах Лука Тимюк, міщане з Кут: Мафтей Дмитрук, Василь Пивнюк, Атаназій Полянський, Степан Галицький, Михайло Губчук і Осип Галицький, як комітетові та всіх Кутчан і Старокутчан, що безплатно добули й звезли каміні і викопали рови під фундаменти.

Далі слідували привітні промови: п. д-ра Петра Рондяка адвоката в Косові від повітової орґанізації в Косові, п. Лелета начальника громади з Москалівки від філії „Просвіта" в Косові і п. Лепкалюка, селянина зі Старого Косова від товариства „Народний Дім" у Косові.

Накінець „Народний Дім" у Кутах, що тягне свою історію ще від 1900 років, пройшов уже фазу застою, минув голословні наради і сварки, а вступив на шлях реально-творчої праці. Новий комітет, молодий духом, взявся до діла з повною енерґією і посвятою. Особливо голова й секретар, душа цілого апарату, не оглядаються на ніякі перепони, не бояться ніяких перешкод, а ведуть працю послідовно, витревало й самопевно. Позитивні наслідки їх праці вже тепер очевидні. І коли праця піде й далі такою самою дорогою, то незадовго судовий повіт Кути буде мати свою власну хату. *Свій.*

З судової салі.

(Від власного кореспондента.)

Новий великий політичний процес у Рівнім.

Закінчення процесу „УНПО".

Рівне 8. червня 1925.

(Останнє слово обвинувачених — проголошення присуду, — демонстрація обвинувачених.)

Доказове поступування в справі — „УНПО" — замкнено в середу 3. червня. В четвер і пятницю промовляли: Прокуратор, оборонці, а також складали заяви і виснення в так. „останнім слові" обвинувачені. Многі признавали приналежність до „УНПО" — але вини за собою не виказали.

В суботу і неділю тревали наради над присудом — а в понеділок в 10. год. ранку його проголошено.

Цілий суд окружений військом, кінною і пішою поліцією.

На салі розставлено 40 жовнірів — на гостро і багато поліції.

Впроваджено обвинувачених і окружено їх юрбою узброєних людей.

Військо окружило трибунал! У тих, що явились на розправу з вільної стопи, переведено основну особисту ревізію перед тим, як впущено їх на салю розпрaв.

Точно в 10. год. рано проголосив предсідник Грохольскі присуд, силою котрого засуджено: 10 обвинувачених на 8 літ тяжкої вязниці для кожного, 31 обвинувачених на 4 літа тяжкої вязниці для кожного — всім без вчислення слідчої тюрми; 25-ох обвинувачених суд звільнив від вини і кари. Всі обвинувачені дістали разом 204 роки тяжкої вязниці.

Поліція опорожнює скоро салю та судові забудування.

Виводять обвинувачених, і зараз же окружає їх живий мур війська і поліції.

Пополудні позволено Українцям-адвокатам відвідати засуджених у тюрмі — а ті кріпили нещасних на дусі — приобіцюючи поробити всякі правні заходи — які могли б бодай в деякім поправити долю засуджених.

Всі надіялись, що засуджених буде що найбільше 20 зпоміж обвинувачених. Роблено формальні закади за те, що половина з засуджених дістане дім поправи з вчисленням слідчої вязниці — вирок розвіяв однак всякі ілюзії. — *ШК.*

Зі спорту.

Вісти з „Українського Спортового Союзу".

Спортове свято українських шкіл.

Спільне спортове свято українських державних ґімназій (головної і філії) та ІІІ. учит. державної семинарії відбулося дня 1. червня 1925 р. на майдані Сокола-Батька. Цей прилюдний виступ мав виказати, як занимається шкільна молодь руханкою і спортами та які осяги може поставити в легко-атлетичних змаганнях.

Програма з 10 точок була така обширна, що три точки прийшлося відложити на инший день, а саме біг через плітки, метання жівку і мет ратищем.

Насамперед виступили ученики низших клас обох ґімназій (по 110) та розташувалися на цілій площі, довкола якої на лавках і підвисшеннях тору циклістів зібралася численна публика: батьки, запрошені гості і молодь инших шкіл.

Кураторію львівського шкільного округа репрезентували радн. Матій, радн. Кошуба і радн. Копач.

Хлопчики були побирані в чорні штанці та білі сорочки, йшли в колюні рівно і складно. Бавилися в „Яструба та квочку", „Чорноморця-Біломорця", „Гетьмана" та кілька инчених гор. Забави були свобідні і веселі, але без сварозі. Хлопчики уважно слухали сиґналів сирени, швидко виконували прикази, так що розвідчені серед відділів провідники зі старших учеників не мали з дрібнотою великих клопотів.

Ще краще пішли легкоатлетичні вправи учеників висших клас.

До розставного бігу молодших учеників ставало з кожної ґімназії по 6 учнів. Головна ґімназія перемогла, беручи 360 метрів у 48·8 секундах. Ученики вищих клас пробігли 4 X 100 метрів. І тут головна ґімназія в складі: Шухевич, Підлісецький, Скоробагатий і Старосольський взяла верх, добуваючи осяг 50 секунд.

В нагороду за оба штафетові біги одержали переможці нагороди, які призначила кураторія львівського округа з фонду, визначеного на ту ціль міністерством віроісповідань і освіти: бронзову статую лицаря з мечем і щитом на марморовій підставі і бронзову скриночку.

Взірцева лекція шведських руханкових вправ з учениками VII. кл. випала бездоганно. Хлопці, переважно гарно збудовані, виконували вправи рівно і складно. Пізнати було на них додатний вплив шведської руханки.

Найбільше зацікавлення викликали змагання копаного мяча між дружиною головного заведення (жовті сорочки з синіми обвідками) і філії (червоні сорочки). Цілий меч тривав 1 годину. В першій половині судіював уч. VII. кл. Заволоцький Б., а в другій п. В. Решетилович, член колеґії суддів копаного мяча.

Обі дружини виступили в рівносильному складі, але лінії були не однаково обсаджені. І так напад філії з Терлецьким був дещо сильніший, за те головна ґімназія мала без сумніву ліпшу залогу і зручнішого воротаря.

Кінцевий вислід 2 : 0 у користь головної ґімназії привитали прихильники дружини сильними оплесками. В нагороду одержала побідна дружина наплечник і новий мяч.

На загал гра була завзята навіть місцями гостра, але без помітних промахів.

До легкої атлетики ставало від головної ґімназії і філії по 3-ох учасників в

НАДІСЛАНЕ.

За надіслане редакція не відповідає.

кожного роду змагань, від семинаря до одного.

В бігу 100 м. першу нагороду здобув Старосольський (12·4 секунд), другу Шукевич. (В передбігу кращий час мав Коцюба з філії).

У скоку вдаль осягнув Старосольський 5·76 м. і першу нагороду взяв Прощинин — оба з головної гімназії.

Скок угору: I. Прощинин 144 цм., II. Скоробагатий. Кулею 5 кг. кинув найдальше Ординець (10·65 м.), другий Булик, третій Ганушевський (з гол. гімн.).

В меті кружком (quek) 1. нагороду здобув Підгайний (29·80 м.). 2. нагор. Климко (оба з гол. гімн.).

В скоку з жердкою визначився найбільше Бішко з семинаря (2 м. 48 цм.), що по відпаді Прощинина занив перше місце.

До ситківкових змагань станули тільки ученики головної гімназії. Судіювали д-р Тисовський і Т. Франко. В сеніорах першу нагороду здобув З. Слєск, другу Дрогомірецький, в юніорах В. Бачинський та Ю. Олесницький.

По закінченню змагань відбулася роздача нагород. До зібраних змагунів і гостей заголосив коротку промову дир. І. Кокорудз. Згадав про високий стан руханки у старинних Греків, про занепад у середновічу і відродження спортів і руханки у нових часах та про їх педагогічне, військове і естетичне значіння. Навязуючи до слів Платона й Еврипіда, остерігав молодь перед пересадою в спортових заняттях, бо така односторонність зі шкодою для духового розвитку веде до занедбання в науці.

Нагороди були двоякі: дружинові й особисті, одні й другі переважно практичні, потрібні для руханки і спортів: пружинові тягарки, розтягачі, совги, мешти до бігу, ідунки, наплечник, годинники, крім того образи, альбум, каламарі металеві та инші річи.

Всі ті нагороди були вручені п. директором переможцям. Є надія, що наші змагуни без огляду на нагороди і відзнаки справлятимуть дальше й удосконалюватимуться до дальших і ще кращих осягів на славу рідного спорту. Наш спортовий матеріял нічим не гірший від инших і при масовім спортовім руху під умілим проводом і наші спортовці станутъ на відповідній висоті.
Т. Франко.

На допомогу „Голодному Селу".

ВИКАЗ 21-Й

Вп. Жертводавців, які зложили на допомогу „Голодному селу" в місяці червні 1925 в золотих:

Евген Чиж Оринівці 5, Карманський Добромиль 4, Кася Цьолко, Стефанія Козакевич Самбір 10, Емілія Кадайська Станиславів 10, читальня „Просвіти" Ряшів 15, Целевич Волод. Львів 10, д-р Лесь Кульчицький Львів 10, службовики Кр. Союза Ревіз. у Львові а то: Капуста Микола 10, Ольховий Василь 9, Федак Іван 9·50, Боднар Михайло 8, Левицький Роман 8, Корчинський Михайло 9, Лужняк Степан 9, Тураш Степан 7, Біганський Михайло 5, Леміщка Ольга 4, Крук Марія 4, Хомяк Василь 3, Воробець Віктор 6, Храплинвий Евген 5, Федак Софія 3, Восвідкова Люба 3, Триш Степан 3, Раковський Роман 5, Кубаєвич Василь 4, Коваль Іван 3, Грабар Іван 5, Олекс. Довбенко Болеславец 6, о. Ф. Ортинський Топільниця 5, Дмитро Жук, Добра 5·74, Петро Задворницький Черевляни 10, Марія Батіндівна Болеславец 10, Антонія Довбенко Болеславец 10. До дня 6. червня 1925 р. включно зложено: **9.035.42 зол. 174 дол.**

✝ Посмертні згадки.

Інж. Евген Михайло Лисий, директор залізниць ЗУНР. помер у 49 році життя дня 23. травня ц. р. у Варшаві, де й відбувся похорон при великому здвизі народа і співучасти делегатів українських залізничників зі Станиславова.

Покійний, уроджений 1876 р. в Глубічку, середні школи покінчив в Коломиї, а техніку у Львові. По відбуттю практики в приватних фабричних підприємствах вступив у 1900 р. до залізничої служби. Яко совісний і спосібний урядник став у 1918 році начальником залізничих варстатів у Львові. Розвал Австрії не дав йому спроможности обняти того становиска. Покійний залишився в Станиславові і обняв посаду директора українських залізниць. По відвороті українських військ остався Покійний в Станиславові і ділив долю і недолю всіх инших зльокалізованих службовиків. Завдяки його товаришам удалось Покійному обняти становище директора фабрики „Паровіз" у Варшаві, на якомуто становищі працював до послідних хвиль свого життя. В. И. П.!

ОПОВІСТКИ.

Український Наддніпрянський театр О. Міткевич.
Станиславів, саля українського Сокола.
Субота 13. VI. Дні нашого життя.
Неділя 14. VI. Вій. 3—7

Український Театр дир. І. Когутяка.
Сколе, саля „Сокола".
Пятниця 12. VI. Чесна Зузанна.
Субота 13. VI. Пейсахова Ніч.
Неділя 14. VI. Катерина опера.
Цінева, Неділя 14. VI. Зрадливі мущини.
Струтин, Неділя 14. VI. Невдалий романс.
Театр переїздом до Косова і Кут дасть по дві вистави в Калуши, Станиславові, Коломиї, Заболотові, Снятині. 3—3

Управа приватної мужеської учит. семинарії УПТ. в Станиславові на основі ухвали Старшини Кружка УПТ. в Станиславові в порозумінню з Головною Управою УПТ. у Львові, подає до відома: 1) В шк. р. 1925|26 отвирається курс приготовляючий і перший, коли до 18. червня ц. р. зголоситься і зложить вступний іспит найменше по 40 кандидатів на оба курси. Іспити відбудуться 19. і 20. червня ц. р. При вписі предложити: а) метрику (укінчення 13, згл. 14 літ), б) свідоцтво укінченої з добрим успіхом 6. згл. 7 кл. всенародньої, або 2. згл. 3. кл. школи середної, в) свідоцтво здоровля, виставлене на приписанім блянкеті повітовим лікарем, г) у випадку перерви в науці свідоцтво моральности. Коли відповідне число учеників не зголоситься, курсів не отвориться. 2) II, III. і IV. курсу в 1925|26 шк. р. не отвирається. 3) Іспитова такса і вписове як в державних семинаріях. Оплата за науку по 25 зол. місячно. — *Управа.*
2129 1—1

Семинар СС. Василіянок у Львові, Потоцького 95. Вступні іспити на II, III. і IV. рік семинаря, як також до всіх кляс семиклясової школи вправ з правом прилюдности будуть відбуватися 22 і 23. червня. Вступні іспити на I. рік семинара назначується на день 23. червня год. 8. рано. Зголошення устні і письменні приймає дирекція кожного дня від 8—1 год. До зголошення треба долучити: а) метрику, б) свідоцтво фізичного здоровля, в) останнє шкільне свідоцтво. Вписи до всіх кляс відбуватимуться 21, 22, 23 і 24. червня від 8—1 год. перед пол. Звертається увагу, що до чотирьох низших кляс школи вправ приймається також хлопців. — *Д-р М. Чубатий.* 2127 1—2

Безплатна лікарська поміч для вагітних жінок. Що понеділка від 12—1 год. в полудне в домівці тов-а у Львові при вул. Ходоровського 15. (бічна Вроновської) біля Цитаделі ординує безплатно для вагітних жінок лікар д-р О. Подолинський в порадні матерей львівської філії українського краєвого тов-а охорони дітей і опіки над молодю. 1—3

Заходом „Львівського Бояна" відбудуться в суботу (13. VI.) в малій салі Лисенка в год. 10. вечером Товариські сходини з танцями для членів і ними запрошених гостей. Гостям раді. — *Виділ.* 2128 1—1

На будову Нар. Дому на Личакові зложили горожане тої дільниці по 2 долари: Вп. Ів. Громницький, книгарник, Ол. Отава і Ор. Дума, Ів. Дейнека зложив 3 дол. На вкладкову книжочку Дністра ч. 13041 зложили Вп. д-р Ст. Федак 10 дол. Ф. Процюк 3 дол. Тов-о „Дністер" 100 дол. На вкладку в Союзі ч. 7250 Вп. Ор. Чайківський з Коломиї 2 дол. Натомісць відмовила датку Нар. Гостинниця. — Всім Жертводавцям складає щире Спаси-Біг — *Виділ Читальні.* 2133 1—1

З прив. коед. гімназії ім. М. Шашкевича в Чорткові. Вступний іспит до приготовної і до 1. кляси відбудеться дня 27. червня в год. 10. рано. Зголошуватися належить до 26. червня включно. Вступні іспити до кляс від II——V. відбудуться дня 24 і 25 в 3. год. попол. Зголошуватись належить до 23. червня. — *Управа Гімназії.* 2130 1—2

В приватн. жін. семинарії учитель. СС. Василіянок в Дрогобичі відбудуться вписи 28. і 29., а вступні іспити 30. червня. При вписі на I. курс треба предложити: 1) метрику, 2) свідоцтво з 7. кляси вселюдної школи, 3) свідоцтво здоровля від повітового лікаря. Приватистки крім метрики і свідоцтва здоровля предложать свідоцтво моральности. На II., III. і IV. курсах є ще вільні місця. — *Управа семинара.* 2108 3—3

З української гімназії у Дрогобичі. Вступний іспит до I. кляси відбудеться дня 24. червня о год. 9. рано. Зголошуватися належить у дирекції гімназії до дня 23. червня включно. Вступні іспити до клас від II.—VIII. відбудуться дня 22. і 23. червня в 8. год. рано. Зголошення до дня 21. червня. — **Д-р Осип Турянський.**
2070 4—5

Шості сходини членів „Союза Українок" відбудуться дня 12. VI. 1925, в год. 6-ій попол. в салі „Бесіди" з слідуючим порядком: 1) Звіт з Конгресу у Вашингтоні. 2) Звіт з діяльности Головного Виділу „С. У." 2117 2—2

Дрібні оголошення.

ОГОЛОШЕННЯ.

За оголошення Редакція не відповідає.

Новий розклад їзди.

Дня 5. червня війшов у життя новий розклад їзди залізницями.

Зі Львова відходять потяги:

(Звізда означає — поспішний).

До: Цешина 7·40, Катовиць 10·10, Пйотровиць 3·25, 18·20*, 20·55, Познаня (через Катовиці) 15·25*, Живця 0·05, Холма 17·45.

До: Варшави (через Рейовець) 10·15, 17·45 (від Рейовця посп.), 23·15, (через Розвадів) 11·15*, 19·30*, Лодзі 17·15, Гродна (чер. Ковель) 10·10, Ковля 18·50, Вильна (через Ковель-Берестя-Білосток) 10·10, (через Сарни-Барановичі) 20·20.

До: Бродів 19·20, Підволочиск 9·20, (від Тернополя особовий) 23·20, Рівного 13·55, 22·20. Тернополя 6·30, 9·35*, 19·15, 23·20, Здолбунова 13·55, 22·20, Борислава (Стрий) 9·35*, 19·25, 23·55, Лавочного (Стрий) 6·30, 16·05, 17·05, Нового Загір'я 8·00, 23·45, Самбора 14·30, Коломиї 14·10, Снятина 9·10*, 16·05, 20·00, 23·00, Станиславова 6·50, Яворова 7·05, 17·30, Підгаєць 7·35, 17·08, Рави Руської 8·10, Стоянова 6·50, 17·38.

До Львова приходять:

З: Цешина (чер. Краків) 22·00, Катовиць (чер. Краків) 19·05*, Пйотровиць (через Краків) 6·15, 8·20*, 17·20, Познаня (через Краків-Катовиці) 12·35*, Живця (ч. Краків) 9·50, Холма (чер. Рейовець) 19·50.

З: Варшави (ч. Рейовець) 6·00, 17·45, (via Розвадів) 8·45*, 18·10*, Лодзі (через Розвадів) 7·50, Гродна (чер. Ковель) 17·45, Ковля (чер. Волод. Волинський-Сокаль) 8·40, Вильна (Волод. Вол.-Ковель) 17·45, (via Сарни-Барановичі) 7·10.

З: Бродів 9·20, Підволочиск 12·00, 16·50*, Рівного 7·10, 16·20, Тернополя 6·15, 12·00, 16·55*, 21·45, Здолбунова 7·10, 16·20, Борислава 7·25, 16·00, 17·55*, Лавочного 7·00, 22·10, 23·17, Нового Загір'я 7·00, Самбора 10·00, 19·10, Коломиї 12·10, 21·30, Снятина 5·45, 9·25*, 17·00, 17·37*, Яворова 7·21, 17·45, Підгаєць 7·50, 21·10, Рави Руської 8·10, Стоянова 9·00, 18·45.

Ширіть наш часопис!